

EL 9 NOU

Aquesta setmana ha estat marcada pel retorn a la feina de sectors econòmics considerats no essencials i que, durant els darrers 15 dies, també havien hivernat l'activitat per intentar frenar la propagació del coronavirus. Les dades diàries que faciliten els governs mostren una desacceleració de nous contagis. És l'efecte del confinament estricte i, per tant, és lògic que durant els pròxims dies també es produeixi una disminució progressiva d'ingressos hospitalaris i, en conseqüència, de defuncions. El debat, ara, gravita cap a quin és el moment òptim per

Un retorn a la feina amb precaucions

reprendre de forma generalitzada l'activitat sense que això faciliti novament un augment de contagis.

La situació és nova i, per tant, no existeix un manual d'instruccions per saber de forma precisa com s'ha d'actuar. La mostra és que, dins la mateixa comunitat científica, hi conviuen opinions no sempre coincidents. En circumstàncies excepcionals,

i les inclemències meteorològiques podrien ser-ne un exemple com recentment ens va demostrar el temporal *Glòria*, existeix un *dia zero*.

Passa la tempesta i, l'endemà, s'avaluen danys i comença la reconstrucció. En aquest cas no serà així. El virus no desapareixerà d'avui per demà. De forma immediata no hi haurà un moment en què estiguem lliures de coronavi-

rus. Per tant, és evident que caldrà fer un retorn progressiu. És el que sectors industrials i la construcció han fet aquesta setmana.

Les empreses que han tornat a treballar no ho han fet igual. Distància, mascaretes, gel desinfectant o equips de protecció són conceptes que ens acompanyaran durant mesos. I, per tant, aquí també caldrà apel·lar a un reno-

vat concepte de ciutadania basat en la responsabilitat quan s'aclareixi què passa amb el curs escolar, quan obrin bars i restaurants o quan es reactivi el turisme. Mentrestant, donar resposta a l'emergència econòmica ha de ser una prioritat política. Un 88% dels usuaris d'EL 9 NOU.CAT que han contestat l'enquesta sobre la implantació d'una renda mínima s'hi mostren a favor. Calen estratègies perquè, superada la crisi, no s'eixampli l'esclatxa d'una fractura social. El debat d'una renda mínima –el govern central pensa de forma immediata en una aportació per a famílies vulnerables– s'haurà d'abordar.

Coronavirus, experts i polítics

Francesc Bellavista

Soci director de Bellavista

<<http://tendencias2050.com/cat>>

Al bell mig de la pandèmia no em puc absteure del pensament sobre la difícil i compromesa situació dels màxims líders polítics, derivada de la imperiosa necessitat de prendre delicades, i moltes vegades doloroses, decisions. Decisions que afecten la situació personal de moltes persones i col·lectius, amb una incidència particular entre els més vulnerables.

Si obviem errors de previsió –com poden ser la falta de material sanitari i la protecció de determinats col·lectius o com és el cas de les residències de gent gran– i sobre els quals ja tindrem ocasió de debatre un cop haguem superat la crisi, es troba a faltar, per sobre d'altres consideracions, l'imprescindible lideratge que una situació com aquesta requereix.

Deixar les decisions –sobretot les d'abast més polític– en mans d'experts (entre ells, els científics) és una mostra més d'aquesta manca de lideratge i no deixa de ser una manera d'intentar tapar el descrèdit actual de la classe política. Que consti que no considerem dins d'aquesta categoria d'experts als militars i altres forces d'ordre que, amb la mateixa finalitat, acompanyen les compareixences públiques d'alguns polítics.

Un expert no és més que un professional que compta amb un coneixement especialitzat, tècnic, sobre una matèria concreta. Però això no implica de forma necessària que aquesta sigui la persona més adequada per prendre decisions de caire polític, precisament per la seva possible manca de visió global de la realitat –en les seves diverses dimensions– del moment actual.

És probable que els diferents experts sanitaris que han sortit a la llum pública aquestes darreres setmanes pateixin aquesta mancança, això és, tenir una visió parcial del problema. L'objectiu prioritari

–i lloable– perseguit per la comunitat mèdica i científica és evitar el col·lapse dels centres sanitaris, que si es produís podria deixar sense l'adequada atenció mèdica a molta gent i forçaria els equips sanitaris a fer cribratges no desitjats en funció de la viabilitat de cada pacient. Per aquesta raó defensen a capa i espasa aplanar la corba de contagis mitjançant el total confinament de la població i l'aturada de qualsevol activitat no imprescindible.

Però el decisor polític no només ha de tenir en

compte l'opinió –important– dels experts, sinó que ha d'adoptar una visió més àmplia i prendre en consideració molts altres factors, així com també les eventuals limitacions i restriccions que imposen les circumstàncies existents. I mal que ens pesi, entre aquests altres condicionaments hi tenen un lloc preminent els econòmics i, dintre d'aquests, la tradicional dicotomia entre el curt termini i el mitjà i llarg termini.

Quant als factors econòmics a curt termini, és prioritari prendre mesures per evitar que les empreses tanquin i/o acomiadin treballadors de forma definitiva. Una empresa d'èxit és el resultat d'un procés de selecció natural i lluita competitiva després de molts anys d'esforços creant productes, formant treballadors, lluitant amb la competència i batallant per consolidar clients i mercats. Seria una llàstima que tots aquests esforços col·lectius se n'anessin en orris com a conseqüència de la pandèmia, entre altres motius perquè moltes d'aquestes empreses són irrepitibles.

És per aquest motiu que els diversos governs i altres organismes econòmics internacionals i multilaterals estan posant sobre la taula mesures immediates que evitin els tancaments irreversibles i ajudin els treballadors a superar aquest embat, encara que la contrapartida sia l'inevitable augment del deute públic.

Ara bé, tenint en compte el casos espanyols i italians en què el deute públic se situa, respectivament, en el 100% i el 130% del PIB, és obligatori pensar en el mitjà i llarg termini: fins a quin punt pot arribar aquest endeutament sense provocar un augment perillós de la prima de risc? Un cop passada la crisi, com tornarem el deute? Caldrà tornar a fer penosos ajustaments de despesa i augmentos d'impostos, com els de l'anterior crisi financera del 2008?

Prendre decisions en aquest context no és gens fàcil. Vetllem ara per la salut i la vida dels ciutadans i confiïm que els efectes de la pandèmia siguin temporals per, un cop doblegada, posar amb celeritat i fermesa fil a l'agulla per assolir de nou la normalitat perduda.

L'actualitat del Vallès Oriental continua a les nostres xarxes socials. Seguiu **EL 9 NOU?**

